

Motstånd i resonans - alternativ till påverkanspolitik

Motstånd och samhällsförändring verkar genom resonans, puls, rytm och dans snarare än genom påverkan.

Traditionella linjära föreställningar letar efter egenskaper hos organisationer, aktioner, kulturer, individer, samhällen eller hos materia. Politisk förändring i en linjär värld blir att påverka sådana egenskaper.

I det [ickelinjära](#) uppstår egenskaper i relationer snarare än hos det enskilda och individuella.

Relationer ändrar egenskaper

Politik är då inte att påverka något, utan att ändra relationerna. Med hjälp av John Urrys komplexitetssociologi försöker jag här visa hur motstånd och radikal politik kan gå till i en ickelinjär värld.

John Urry hävdar att vi behöver sociologi och samhällsvetenskap som förstår politik, samhällen och världsordningar utifrån relationer snarare än utifrån helheter med vissa inre egenskaper: "Overall my argument here is one that rests upon a profound 'relationality' ... a mutable function of the character of the mode-of-being-related and its capacity for relationality"[1].

Organisation är inte sig själv nog

Organisationer, precis som annan materia, producerar och får nya egenskaper genom sina relationer, genom att relatera sig till varandra. Dessa relationer skapar nya egenskaper som inte kan förklaras utifrån delarnas egenskaper. Det handlar alltså inte om en mångfald av delar med olika egenskaper: "complexity examines how components of a system can through their dynamic interaction ... develop collective properties or patterns"[2].

För motståndsgrupper och andra politiska grupper skulle detta innebära att ett alltför stort fokus på att bjuda in till det egna arbetet blir en återvändsgränd, en avpolitisering av det politiska. Politisk förändring produceras inte genom egen

verksamhet eller egna beslut utan genom koalitioner, samarbeten och konfrontationer. "Quantum behaviour is instantaneous, simultaneous and unpredictable. The interactions between parts are far more fundamental than the parts themselves. Bohm refers to this as the occurrence of a dance".[3]

Dans och resonans

För att koalitioner och konfrontationer faktiskt ska producera politisk förändring krävs en lyhördhet till resonanser. Motstånd och politik är därmed en form av dans: "pattern is different from and irreducible to the individual components. The key issue is that of relationality, a dance"[4].

Den motståndsgrupp som fokuserar sitt arbete på att påverka regeringen, opinionen eller andra organisationer blir stum. Stumma material hamnar inte i resonans.

Ren påverkan leder till noll förändring förutom i enkla linjära förhållanden som inte är [komplexa](#). Exempelvis att ha staket på sidorna av en bro gör det säkrare att cykla och gå över bron. Där kan det vara praktiskt att tänka linjärt. Även om politisk påverkan är en linjär föreställning ska den inte avfärdas helt. Den gäller i undantagsfall, alltså i vissa enkla eller linjära sammanhang där icke-linjaritet och komplexitet inte råder.

Politisk förändring som puls

Ifall politisk påverkan är ett undantagsfall måste politiskt arbete tänkas om. En icke-linjär politik förändrar genom att förändra. Den grupp eller organisation som vill förändra måste själv bli förändringen. Dessutom måste denna blivande förändring skapa rytmer tillsammans med andra grupper och organisationer: "Change in living nature involves the notions of becoming and rhythmicity."[5]

Politisk förändring är alltså en form av dans där man genom lyhördhet hamnar i resonans och rytm med varandra: "that rhythmicity is a crucial principle of each organism and its relationships with its environment"[6]

Utan lyhördhet är det osannolikt att motståndet hamnar i, och förstärker, resonanser. Politik handlar därmed om att öva och repa tillsammans med andra. Resonans tar tid.

Motstånd och politiskt arbete förklaras genom John Urrys ickelinjär samhällsteori på samma sätt som stater, institutioner och företag. Det ickelinjära förstår därmed organisationers sammanhållning, samarbete och kollaps; samhällsordning och politisk förändring; makt och motstånd på ett symetriskt sätt. De förstås utifrån de relationer och rytmer som skapas eller inte skapas. Stater och kapitalistiska företag hamnar i och förstärker resonanser. Frågan är vilka resonanser som ett radikalt politiskt arbete är med och förstärker. Hur blir man förändringen?

Per Herngren

2010-04-08, version 0.1

Denna artikel om motstånd och samhällsförändring som resonans, rytm, puls och dans snarare än påverkan ingår i en serie artiklar om ickelinjär motstånd- och maktteori.

Fotnötter

[1] John Urry, *Global Complexity*, Polity Press, 2003, p 122.

[2] John Urry, *Global Complexity*, Polity Press, 2003, p 13.

[3] John Urry, *Global Complexity*, Polity Press, 2003, p 20.

[4] John Urry, *Global Complexity*, Polity Press, 2003.

[5] John Urry, *Global Complexity*, Polity Press, 2003, p 20.

[6] John Urry, *Global Complexity*, Polity Press, 2003, p 20.

En textserie om ickelinjärt motstånd

1. [Ickelinjär förändring
– introduktion](#)
2. [Rekursiv
samhällsförändring](#)
3. [Motstånd behöver](#)

resonans

4. Gravitation snarare
än politisk påverkan
5. Makthavare finns inte
– icke linjärt
6. Ordning behöver
hierarkier och olydnad